

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce V. L. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. června 2010, č. j. CPR-1796-1/ČJ-2010-9CPR-C235,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2009 neudělila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu, žalobci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“); dospěla totiž k závěru, že žalobce uvedl v řízení nepravdivé údaje týkající se účelu pobytu.

K žalobcovu odvolání změnila žalovaná svým rozhodnutím ze dne 25. 6. 2010 napadené rozhodnutí tak, že se žádosti nevyhovuje podle § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.: v této věci totiž bylo na místě hodnotit skutkový stav tak, že údaje, které žalobce uvedl ve své žádosti, se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit. Žalobce podal žádost, v níž jako účel pobytu vyznačil „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, při pohovoru však vyšlo najevo, že tato právnická osoba ještě nebyla založena, pouze žalobce spolu s kamarády pojal úmysl ji založit a dělat v ní ředitele, který bude lidem ukazovat práci na stavbě. V současnosti žalobce pracuje jako pomocný dělník na stavbě, ale s kamarády by raději pracovali sami na sebe. Sice neví, jak se společnost zakládá, ale někdo mu to vysvětlí.

V takové situaci by bylo zbytečné vyzývat žalobce k předložení výpisu z obchodního rejstříku, protože bylo zřejmé, že právní osoba, v níž žalobce hodlá pracovat, dosud nevznikla. Skutkový stav byl tedy zjištěn řádně, k tomu žalovaná odkázala i na § 51 odst. 3 správního řádu. Správní orgán poučil žalobce dostatečně o jeho procesních právech, jak o tom svědčí žalobcův podpis na protokolu. Při vyplňování žádosti žalobce podepsal poučení, že potvrzuje pravdivost a úplnost údajů uvedených v žádosti; byl také poučen o tom, že práva a povinnosti cizinců spojená s pobytem na území ČR jsou upravená zákonem č. 326/1999 Sb. [ten stanoví ve svém § 103 písm. c), že cizinec je povinen uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem].

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že pokud žalovaný změnil právní kvalifikaci, měl rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení, protože spis neobsahoval dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný vycházel výlučně z protokolu o vyjádření účastníka řízení, ačkoli si byl vědom toho, že protokol obsahuje vzájemně si odporující tvrzení; to svědčí o tom, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Protokol byl sepsán v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka; nebylo přitom zřejmé, zda žalobce ovládá český jazyk natolik, aby mohl správnímu orgánu poskytnout relevantní informace. Rozhodnutí v prvním stupni bylo vydáno pouhých sedm dnů po sepsání protokolu, což neodpovídá běžné praxi a neumožnilo to žalobci řádně se vyjádřit k věci. Žalobce poukázal na standardní praxi, podle které se žádosti vyhoví, pokud účastník plní účel pobytu v průběhu správního řízení (i odvolacího). Pokud žádost vykazovala nedostatky, měl správní orgán ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) vyzvat žalobce k jejich odstranění; to však neučinil a sepsal se žalobcem protokol bez jakékoli předchozí výzvy či upozornění. Není zřejmé, z čeho čerpal správní orgán objektivní informace, pokud neměl k dispozici doklad o účelu pobytu. Před sepsáním protokolu nebyl žalobce poučen o tom, že by uvedení neúplné či nepravdivé informace mohlo vést k zamítnutí žádosti. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Kvalifikaci použitou v prvním stupni (*povolení k dlouhodobému pobytu se neudělí, jestliže cizinec vyplní žádost o udělení víza nečitelně nebo neúplně či nepravdivě*) změnila žalovaná podle soudu správně, když uzavřela, že údaje uvedené v žádosti se i přes provedení pohovoru nepodařilo ověřit. V řízení totiž vyšlo najevo – a žalobcovo vyjádření do protokolu to jen potvrdilo – že zde nešlo o uvádění nepravdivých údajů (tedy že by žalobce úmyslně lhal), ale že žalobce uvedl do žádosti v podstatě pouhé své záměry, dosud neuskutečněné. Konkrétně popsal, že cílem jeho pobytu je vykonávat funkci manažera v obchodní společnosti, která bude zaměstnávat lidi na stavbách; přitom ale tato společnost ještě nebyla založena a žalobce, který dosud pracoval jako pomocný dělník na stavbě, neměl žádné povědomí o tom, jak se společnost zakládá a co je k tomu třeba. (Stěží si pak lze představit, jak by coby manažer mohl takovou obchodní společnost řídit.)

Nebyl důvod pro to, aby žalovaná při změně právní kvalifikace rušila rozhodnutí v prvním stupni a vracela věc k dalšímu řízení. Takový postup by skutečně byl na místě v případě, že by spis neobsahoval dostatek podkladů a správní orgán prvního stupně by měl shromažďovat další zjištění a provádět dokazování. V projednávané věci však bylo zřejmé, že není co zjišťovat: účast žalobce v právní osobě byla pouhým přáním, které by se sice v budoucnu mohlo uskutečnit, ale s ohledem na žalobcovu neznalost příslušných právních postupů by se dost možná ani neuskutečnilo.

Rovněž není pochybením správního orgánu, pokud vycházel výlučně z protokolu o vyjádření účastníka řízení, a to ze stejného důvodu: nic jiného než slovy vyjádřený žalobcův úmysl, který se dosud nijak reálně neprojevil v právních vztazích, totiž nebylo možné zjistit. Plán založit (resp. nechat si založit) společnost a působit v ní jako manažer existoval pouze v žalobcově hlavě; v řízení nevyšlo najevo, že by o něm existovaly nějaké listiny či jiné důkazní prostředky, které by jej mohly doložit a učinit reálnějším. To, že protokol obsahoval vzájemně si odporující tvrzení, jde opět na vrub žalobci, a nikoli správnímu orgánu.

Správní orgán nepochybil, pokud sepsal protokol v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka, protože žalobce svým podpisem stvrdil, že český jazyk ovládá a tlumočníka nežadá.

Soudu není známo, jak dlouhá lhůta by měla uplynout od sepsání protokolu o vyjádření účastníka řízení do vydání rozhodnutí v prvním stupni podle „běžné praxe“, o níž se zmiňuje žaloba: tuto tvrzenou praxi totiž žalobce nijak nedoložil. Krom toho soud ani není jasný, jak by se žalobcova právní situace změnila, kdyby správní orgán vydal rozhodnutí až s delším odstupem od pohovoru. Argument poukazující na další „standardní praxi“, podle které se žádosti vyhová, pokud účastník plní účel pobytu v průběhu správního řízení, považuje soud za nesrozumitelný: žalobce totiž neplnil účel pobytu ani při zahájení řízení, ani při jeho pravomocném skončení.

Správní orgán stěží mohl vyzvat žalobce k odstranění nedostatků žádosti: odstranit nedostatky by totiž bylo možné jen tak, že by žalobce založil obchodní společnost, případně se angažoval v některé již existující společnosti, a prokázal správnímu orgánu, že v této společnosti působí jako manažer. K takovým činnostem ovšem správní orgán nemůže žalobce vyzývat – zde jde o soukromou aktivitu, do níž se žalobce může pustit jen po svém vlastním uvážení a na vlastní odpovědnost. Neudělal-li to před podáním žádosti, nemůže jej k tomu správní orgán nutit po zahájení řízení o žádosti.

Správní orgán čerpal (a čerpat musel) informace o účelu pobytu pouze z žádosti a z žalobcova vyjádření; žádný doklad o účelu pobytu si nemohl obstarat, protože žádný takový doklad neexistoval.

Správní orgán nepochybil tím, že před sepsáním protokolu nepoučil žalobce v tom smyslu, že by uvedení neúplné či nepravdivé informace mohlo vést k zamítnutí žádosti. Žalobce byl poučen dostatečně jak o tom, že je jeho právem uplatňovat v řízení svá práva a oprávněné zájmy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, tak o tom, že je zároveň povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Bylo tedy na žalobci, jakým způsobem bude uplatňovat svá práva, resp. svůj zájem setrvat na území, a jak bude plnit své procesní povinnosti. Učinil-li to tak, že správnímu orgánu vyličil své budoucí manažerské působení ve stavební společnosti, ačkoli taková společnost dosud nebyla založena, žalobce neví, jak se společnost zakládá, a ve stavebnictví dosud působil jako pomocný dělník, nelze se správnímu orgánu divit, že zde nespatoval žádnou souvislost mezi žalobcovými plány a mezi jeho současnou životní situací. Poučení v té podobě, jaké se žalobce domáhal v žalobě, by nemohlo nic změnit na to, že žalobce nebyl na plnění zamýšleného účelu pobytu ani v nejmenším připraven, a jeho žádosti tak nemohlo být vyhověno.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 26. listopadu 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková